

Đông muộn

Đường dài hun hút, anh và tôi cũng giống như hai bên lề của con đường này, trải dài vô tận, song hành với nhau, luôn nhìn thấy nhau, bên cạnh nhau, nhưng không bao giờ gặp nhau ...

Đêm, lái xe chậm chậm dọc những con phố trải đầy bóng cây được chiếu bởi ánh sáng lập lờ. Đông đến, kéo theo những cơn gió hanh lạnh ngắt phảng phất lan vào từng lớp áo. Rùng mình... Lạnh. Cái cảm giác khiến con người ta tê tái, bất chợt cảm thấy trống trải, cô đơn. Đông về, lạnh ngắt, như dày vò, tàn phá. Tâm hồn con người cũng dần héo úa, bất lực đưa đẩy như chiếc lá tàn hòa theo làn gió đông. Dừng lại trước quán nhỏ, lặng lẽ bước vào. Chỗ ngồi quen thuộc, ngồi một mình trong không gian yên tĩnh, lặng lẽ đưa mắt nhìn xung quanh. Cách đó không xa, những cặp đôi gối đầu vào vai nhau. Tiếng cafe nhỏ giọt, lách tách, chậm rãi. Tôi chọn cho mình một cốc kem bảy màu, lạnh ngắt, im lặng nhấm nháp. Tôi thích đồ lạnh. Thích cảm nhận cái lạnh đang ngấm dần vào cơ thể, len lỏi vào từng thớ thịt. Đông, cảm giác đó lại càng rõ rệt. Cái cảm giác cô đơn, bất lực không thể chống lại nó mà chỉ có thể cam chịu cảm nhận. Lặng lẽ cho kí ức gặm nhấm tâm hồn... Tôi gặp anh cũng vào một ngày trời đông lạnh giá, mưa lất phất.

- Tôi ngồi đây được chứ?- Anh nhỏ nhẹ hỏi tôi. Không nói, tôi chỉ lặng lẽ gật đầu

Cũng tại quán này, tôi đã gặp anh lần đầu tiên, như một định mệnh. Anh mặc một bộ vest đen, lịch lãm và đầy quyến rũ, xung quanh anh tỏa ra hương thơm dễ chịu. Tôi kể nhìn anh, mỉm cười, rồi cả hai lại quay về với công việc, như không hề biết sự có mặt của đối phương. Mỗi tối, tôi đều đến đây, gọi một ly cafe đen đá không đường, lách cách đánh máy, bận bịu với công việc của bản thân. Đen đá không đường... cái hương vị ban đầu khiến người ta tò mò, muốn chinh phục, rồi khi khám phá sẽ nhận thấy được sự khắc nghiệt của nó, nếu ai không đủ bản lĩnh sẽ bỏ cuộc, sẽ chấp nhận một cái kết nhạt nhẽo đầy chua chát bằng sự thêm thắt của những vị ngọt ngào giả tạo. Còn tôi, tôi chọn đối đầu với nó, cảm nhận sự nghiệt ngã nó mang lại đến tận cùng và tận hưởng lấy sự ngọt ngào của sự chiến thắng, chiếm hữu và làm chủ, một vị ngọt thuần khiết. Và rồi, cảm nhận sự tan chảy dần dần, cảm giác tê liệt, đông cứng khi những viên đá lạnh tan ra trong khoang miệng hòa quyện với hương

thơm cafe quyến rũ, cảm giác ấy khiến tôi mê đến lạ lùng. Tất cả sẽ chẳng có gì đặc biệt hay thay đổi nếu như anh không xuất hiện. Từ hôm ấy, ngày nào anh cũng đến, và lần nào cũng xin ngồi chỗ đối diện tôi.

- Sao em không hỏi tôi? – Anh cất lời.

Bàn tay tôi đang lướt nhanh trên mặt phím bỗng dừng lại, tôi ngước mắt nhìn anh.

- Em không thấy lạ sao? Vì tôi toàn hỏi ngồi chỗ cạnh em. – Anh tiếp lời.

- Chỗ ấy không có ai ngồi cả. – Tôi đáp ngắn gọn.

- Vậy tôi có thể ngồi ở đây mà không xin phép em được chứ? – Anh nháy mắt tinh nghịch.

- Miễn sao không làm phiền tôi!

Anh phá lên cười. Ngồi tựa vào ghế, đan tay lại với nhau, anh nhìn tôi hồi lâu, không nói thêm gì. Một ngày sau cũng vậy, chỗ ngồi ấy, con người ấy, lặng lẽ, không nói một lời. Một hôm, anh đưa đến chỗ mặt tôi một ly kem bảy màu. Tôi nhìn anh, anh khẽ cười

- Thử đi, sẽ ngon hơn ly cafe đen đắng ngắt của em đó.

Tôi nhìn anh, anh nhún vai, mắt ý nhìn vào ly kem đưa cho tôi.

Nó cũng lạnh mà, không phải em thích đồ lạnh sao? Tôi không bỏ gì lạ vào đâu, thử đi, em sẽ thích nó đấy.

Những ngày sau đó, anh bắt chuyện với tôi nhiều hơn, cũng kể về mình nhiều hơn. Ngưỡng tường hai con người của hai thế giới khác nhau ấy sẽ chỉ như hai đường thẳng song song, có thể song hành nhưng sẽ không tìm thấy điểm chung, nhưng tôi đã nhầm. Ở anh, toát ra một vẻ thu hút và bí ẩn, kích thích trí tò mò và tưởng tượng trong tôi. Anh và tôi tiến lại gần nhau, tiếp cận với cuộc sống của nhau khi nào không biết. Rồi cả hai xuất hiện những cung bậc cảm xúc dành riêng cho nhau, âm thầm lặng lẽ, mỗi ngày nó càng thêm rõ ràng và mãnh liệt....

Đột nhiên, một hôm anh không đến quán như mọi lần. Sốt ruột và chờ đợi. Cảm giác chưa bao giờ xuất hiện trong tôi. Cầm máy điện thoại lên, tôi bấm số của anh, ngần ngại và lưỡng lự. Gọi làm gì, hỏi gì đây, đến hay không là chuyện của anh ấy, tôi vốn dĩ không là gì để có thể hỏi han hay can thiệp. “Nhưng mình là bạn mà, cũng có thể hỏi chứ?”- tôi tự lên tiếng thúc giục bản thân, nhưng lòng tự tôn trong tôi lại ngăn cản tôi lại. Thật ngớ ngẩn, chỉ là có việc không đến thôi mà. Tôi mở máy tính cố tập trung vào công việc, xua tan mọi ý nghĩ không đâu. Tiếng gõ bàn phím vang lên ngắt quãng, chần chừ. Một hôm, hai hôm, rồi ba hôm, anh không đến. Cảm giác trống trải, lo lắng xâm chiếm. Không thể tập trung vào công việc, đưa điện thoại lên rồi lại đặt xuống. Tôi muốn biết anh đang làm gì, ở đâu, sao không đến quán nữa, sao không tới làm phiền tôi nữa. Tôi muốn anh làm phiền tôi, muốn nghe giọng nói của anh, muốn nghe anh kể công việc của anh, muốn được anh chọc cười, muốn thấy nụ cười của anh, muốn được người thấy mùi hương quen thuộc toát ra từ anh,... Tôi nhớ anh! Trước mặt tôi là số điện thoại anh hiện ra, màn hình đang gọi, tôi chột run lên hồi hộp, tôi đã nhấn nút gọi trong một mớ suy nghĩ hỗn độn. Anh bắt máy, nhưng không nói gì, một người phục vụ đưa cho tôi một ly kem bảy màu.

- Cuối cùng thì em cũng chịu gọi cho tôi. –anh khẽ cất lời.

Giọng nói nghe rất gần, tôi quay lại, anh đang đứng sau lưng tôi với một bó hoa hồng đỏ rực. Anh mặc một bộ vest đen, lại là hình ảnh đó, hình ảnh tôi gặp anh lần đầu tiên, lịch lãm và đầy quyến rũ. Anh nhìn tôi mỉm cười, đưa tôi bó hoa, anh ngượng ngùng.

- Tôi nhớ em lắm. Tôi đã tuyệt vọng khi thấy em vẫn đến đây đều đặn mà không có ý gọi điện cho tôi hay quan tâm sự hiện diện của tôi. Giờ thì tốt rồi, em đã gọi, đã nhớ đến tôi. Một chút thôi cũng khiến tôi có nghị lực hơn nhiều. Từ giờ, tôi chính thức theo đuổi em!

... Một cơn gió lạnh khẽ lùa qua, tôi khẽ rung mình. Phải, đó chính là lần anh ngỏ lời yêu tôi, ngượng ngùng và đáng yêu. Tôi khẽ mỉm cười trong cái kí ức ngọt ngào ấy. Anh đã xuất hiện bên cuộc đời tôi như vậy, nhẹ nhàng và ấm áp, như ánh nắng mặt trời xua tan cái lạnh giá của mùa đông, dù ánh nắng nhẹ nhàng, không gay gắt cũng đủ xua tan mọi sự lạnh lẽo và cô đơn được chôn vùi lâu ngày.

Và rồi tôi và anh ở bên nhau, âm thầm nhưng cũng cuồng nhiệt và đầy dư vị. Thời gian lặng lẽ trôi vời đầy ắp kí ức ngọt ngào. Những lần đi chơi, cùng nhau ngắm hoàng hôn hay chào đón bình minh, cùng nhau đi khắp đó đây hay đơn giản chỉ là ngồi cạnh nhau, tựa vào nhau, nắm lấy tay nhau, cảm nhận hơi ấm của nhau, trao nhau những cử chỉ quan tâm, cái ôm ấm áp, nụ hôn nồng nàn, chỉ đơn giản là thế cũng khiến cả hai thấy hạnh phúc, mãn nguyện. Khi yêu anh, tôi giống như một con mèo nhỏ, chỉ muốn ở bên anh, nép gọn trong lòng anh, bờ vai anh rộng, cánh tay chắc nịch ôm chặt lấy tôi, yên bình và bền vững. Còn anh, anh giống như tia nắng ấm trong sắc trời thu, ấm áp và dịu dàng. Anh bên tôi, che chở cho tôi, sưởi ấm và cứu vớt tâm hồn tôi khỏi sự căn cỗi, lạnh lẽo và cô đơn. Tôi yêu anh, một tình yêu nồng nàn và hoang dại, ngưỡng ngưỡng rồi thích thú, bạo dạn và đắm chìm.

Rồi một ngày, sau khi tôi và anh có chuyện hiểu lầm và to tiếng với nhau, anh đột nhiên mất tích, không nhắn tin gọi điện như anh vẫn thường làm, tôi gọi điện, nhắn tin a cũng đều không trả lời, lòng bồn chồn không yên, tôi chạy đi tìm anh, đến phòng anh, đến nơi hai người thường đến, không có anh ở đấy. Tôi hết hoảng, lo sợ, từ khi yêu nhau anh chưa bao giờ mất liên lạc với tôi dù có cãi nhau to tiếng đến mức nào, anh đều trả lời tôi. Tôi gọi đến cơ quan của anh, hôm nay anh không đi làm, anh rốt cuộc đã đi đâu, sao không nói cho tôi một tiếng. Đêm, người người xe cộ đi lại tấp nập, tôi vội vàng len giữa những dòng xe đến nơi tôi nghĩ anh có thể xuất hiện để tìm anh, đều không thấy. Rồi tôi lại dừng chân trước quán nhỏ năm nào lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, quán vắng tanh, tôi thất vọng bước vào. Anh có thể đi đâu chứ? Đèn bỗng dưng tắt, không gian tối sầm, tôi lùi lại như một phản xạ. Mất điện ư? Nghĩ thế, tôi quay lại toan ra về. Sau lưng tôi, những ngọn nến được thắp lên dần dần, ánh lửa nhen nhóm, khê đung đưa trước gió, từng ngọn, từng ngọn được thắp lên, chiếu sáng một vùng, và anh, đứng giữa vòng nến, mặc một bộ com-lê trắng, tiếng nhạc du dương vang lên, trong trẻo và ngọt ngào. Anh tiến đến bên tôi, khê lau những nước mắt nóng hổi lăn dài trên má tôi. Lần đầu tiên tôi muốn ôm anh đến thế, muốn ôm để cảm nhận hơi ấm của anh, để an ủi, trấn tĩnh con tim đang đập nhanh liên hồi vì lo lắng. Tôi biết anh quan trọng với tôi nhường nào. Tôi bặm môi, đánh anh. Tôi muốn để anh biết tôi lo cho anh nhiều như thế nào khi đột nhiên biến mất. Tôi sợ anh chán ghét con người tôi, chán những lần tranh cãi vô lý mà tôi là người mở màn. Tôi sợ anh buông bỏ tôi, anh không cần tôi nữa, sợ anh sẽ tìm một nguồn vui mới mà quên tôi đi. Anh cười, nhẹ nhàng kéo tôi về phía anh, ôm chặt, vuốt

tóc. Rồi anh buông tôi ra, đột ngột quỳ xuống trước mặt tôi, rút ra một cái hộp nhỏ.

- Anh xin lỗi vì luôn làm em lo lắng. Anh xin lỗi vì đã vô tâm, không quan tâm em nhiều như em muốn, luôn chống đối em, luôn làm em tức giận, luôn trẻ con nũng nịu em hằng ngày. Vì anh muốn em luôn để ý đến anh, luôn quan tâm anh, luôn chăm sóc anh, luôn ở bên cạnh anh, luôn nghĩ về anh. Vì anh không muốn mất em hay để em xa anh dù chỉ một bước. Nhưng từ giờ hãy để anh lo lắng, che chở cho em, để anh chăm sóc em, ở bên cạnh em. Em đánh anh, mắng anh, giận anh cũng không sao, chỉ cần em luôn ở bên anh là đủ. Làm vợ của anh, em nhé!

Anh đưa chiếc hộp có chiếc nhẫn đến trước mặt tôi, thời gian như ngưng lại, mọi thứ xung quanh tôi nhòe đi, tôi bật khóc, ôm chầm lấy anh, hạnh phúc không gì tả được. Tôi và anh đã đủ trưởng thành, hiểu được tình cảm của nhau, hiểu được vị trí của cả hai quan trọng như thế nào trong cuộc sống đối phương, chúng tôi đã quyết định ở bên nhau như một định mệnh. Tôi ngập tràn trong hạnh phúc, anh cũng vậy.

...Tách... Giọt nước mắt lăn dài, tôi đang đắm chìm vào kí ức ngày xưa, mọi thứ hòa về rõ rệt như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua. Mọi thứ ở đây vẫn vậy, chẳng có gì thay đổi, tôi vẫn ở đây, chỗ ngồi quen thuộc của cả hai, vẫn ly kem bảy màu quen thuộc anh hay gọi cho tôi nhưng... a đã không ở đây nữa. Ông trời luôn thử thách con người, hạnh phúc đến với tôi thật không dễ dàng. Định mệnh đã cho tôi gặp anh, yêu anh và ở bên anh. Nhưng không có gì là hoàn hảo trọn vẹn. Anh lại mất tích, và lần này tôi không thể tìm thấy anh nữa, cho dù tôi lại là người đi tìm, nhưng lần này anh đã không chờ tôi như trước kia. Con tàu đưa anh đi công tác, con tàu nghiệt ngã ấy, đã đưa anh rời xa tôi mãi mãi, con tàu ấy cướp người mà tôi yêu nhất, không bao giờ quay trở về. Tôi và anh định khi anh đi công tác về sẽ thưa chuyện với bố mẹ, chọn váy cưới và kết hôn. Anh bảo tôi chờ anh, anh nhất định sẽ về nhưng anh đã nói dối tôi. Anh không về, mãi mãi không bao giờ trở về bên tôi nữa. Tàu anh đi bị chìm. Tạo hóa trêu đùa. Tại sao để tôi và anh gặp nhau, để tôi yêu anh nhiều như vậy, để tôi cảm nhận được hạnh phúc tận cùng rồi cướp đi tất cả? Không biết bao nhiêu lần, tôi đứng chờ anh ở nơi con tàu đưa anh rời xa tôi, thất thần ngóng đợi, như điên như dại gào thét tên anh. Không biết đã bao lần, tôi chờ người trước điện thoại, bấm số của anh, gọi cho anh. Không biết

bao nhiêu đêm tôi bừng tỉnh giấc, cắn chặt môi, nước mắt tuôn rơi chỉ vì thấy anh trong giấc mơ, thấy anh mắc kẹt, thấy anh gọi tôi, anh với tay đến chỗ tôi, thấy anh cố gắng trong tuyệt vọng, thấy anh rời xa tôi dần mà tôi không thể làm gì được. Không biết bao nhiêu lần tôi đau đớn, chạnh lòng khi bạn bè hỏi về anh. Không biết bao nhiêu lần tôi giật mình hoảng hốt khi có ai đó gọi tên anh... Không biết bao nhiêu lần rồi... Tôi chán chường, mệt mỏi và tuyệt vọng. Tôi nhớ anh, nhớ đến điên cuồng, tôi đến tất cả những nơi cả hai hay đến, lục lai hình ảnh của cả hai, ôm ấp những món đồ từng lưu giữ kỷ niệm, nấu những món anh thích ăn, nghe những bản nhạc anh thích. Anh nói dối tôi, anh bảo sẽ quay về, vậy giờ anh ở đâu? Anh bỏ tôi lại một mình giữa cuộc sống nhạt nhẽo vô vị, giữa ánh mắt thương hại của người đời. Tôi không cần chúng, không cần sự thương cảm. không cần sự an ủi, xot xa tầm thường ấy. Tôi cần anh, cần người sẵn sàng ngồi yên hàng giờ để tôi khóc ướt áo, sẵn sàng chạy xe hàng tiếng đồng hồ để gặp tôi khi tôi bảo nhớ anh, sẵn sàng đội mưa đông đến chỉ vì nghe tôi ồm. Tôi sẽ sống sao khi không có anh chứ? Tôi chưa làm quen được việc không có anh bên cạnh, luôn ngốc nghếch chờ đợi, mong anh quay về gặp tôi dù chỉ một lần, chính anh đã khiến tôi lệ thuộc vào anh, quen việc có anh ở bên chăm sóc. Anh không cho tôi thời gian để chuẩn bị, tôi còn không nghĩ đến việc một ngày tôi sẽ ra sao nếu không có anh. Anh thật tàn nhẫn, ích kỷ và xấu xa, tôi hận anh, từng tế bào cơ thể, mọi góc ngách tâm hồn đều hận anh, trái tim tôi cũng hận anh, hận đến rỉ máu ... Hai năm trôi qua, chờ đợi người mình yêu một ngày đã thấy dài như cả đời, vậy mà hai năm rồi, anh lại dày vò tôi, lại bắt tôi lo lắng chờ đợi anh, bắt tôi kiếm tìm anh, nhưng lần này anh không xuất hiện. Gia đình cũng quen dần việc không có anh, bạn bè cũng thôi không nhắc đến anh, còn tôi, trên tay tôi vẫn còn chiếc nhẫn anh tự mình đeo cho tôi, vật lộn với bản thân, trách bản thân quá dại khờ, biết vậy đấy nhưng... tôi không tháo được. Nó cứ như dính lấy ngón tay tôi không chịu rời, cũng giống như anh vậy...

Nhưng hôm nay, lại khác.

Tôi cầm lấy ly kem, lặng lẽ nhìn nó, đẩy ly kem về phía chỗ anh hay ngồi, lặng lẽ gọi thêm một ly cafe đen đá. Đăm chiêu nhìn vào tận đáy ly, khuấy nhẹ vài hồi, tận hưởng mùi thơm để khiến con người ta say ấy, nhấp một ngụm nhỏ, chờ cho vị đắng hoà quyện lấy hơi thở, ngấm xuống tâm can. Xoay chiếc nhẫn trên tay, nhìn vào chỗ ngồi đối diện, cất giọng nhẹ nhàng

- Anh, anh nghe thấy e nói, đúng chứ? Anh, quen anh, yêu anh, bên anh là điều hạnh phúc nhất em từng làm trong đời. Hai năm rồi, em đã đợi anh hai năm rồi, nhưng anh không quay về, mòn mỗi chờ anh, anh thật tàn nhẫn, anh nói sẽ về với em mà, vậy mà anh lại không giữ lời... Anh à, anh đã thất hứa với em trước, nên bây giờ em cũng phải thất hứa với anh thôi. Anh, em yêu anh, trước giờ luôn là như vậy, nhưng sau này em không thể như thế này được nữa. Em sẽ vẫn luôn nhớ anh, vẫn sẽ dành riêng cho anh một chỗ trong tim em. Anh đã nói em luôn lo lắng cho anh mà đúng không, anh cũng bảo từ giờ em không phải lo lắng cho anh nữa mà đúng không? Em sẽ làm thế, anh đừng trách em, anh nhé. Em sẽ luôn nhớ đến anh, nhớ người em đã từng yêu rất nhiều!

Từ từ tháo chiếc nhẫn khỏi tay, bỏ vào trong hộp nhỏ, đặt bên cạnh ly kem, chậm chậm đứng dậy, bước ra khỏi quán, tôi thở dài. Đêm đã khuya, xe cộ cũng thưa bớt, tôi dắt xe đi bộ dọc con đường, chậm chậm bước đi. Đường dài hun hút, anh và tôi cũng giống như hai bên lề của con đường này, trải dài vô tận, song hành với nhau, luôn nhìn thấy nhau, bên cạnh nhau, nhưng không bao giờ gặp nhau ...

Ken(chuột bạch)